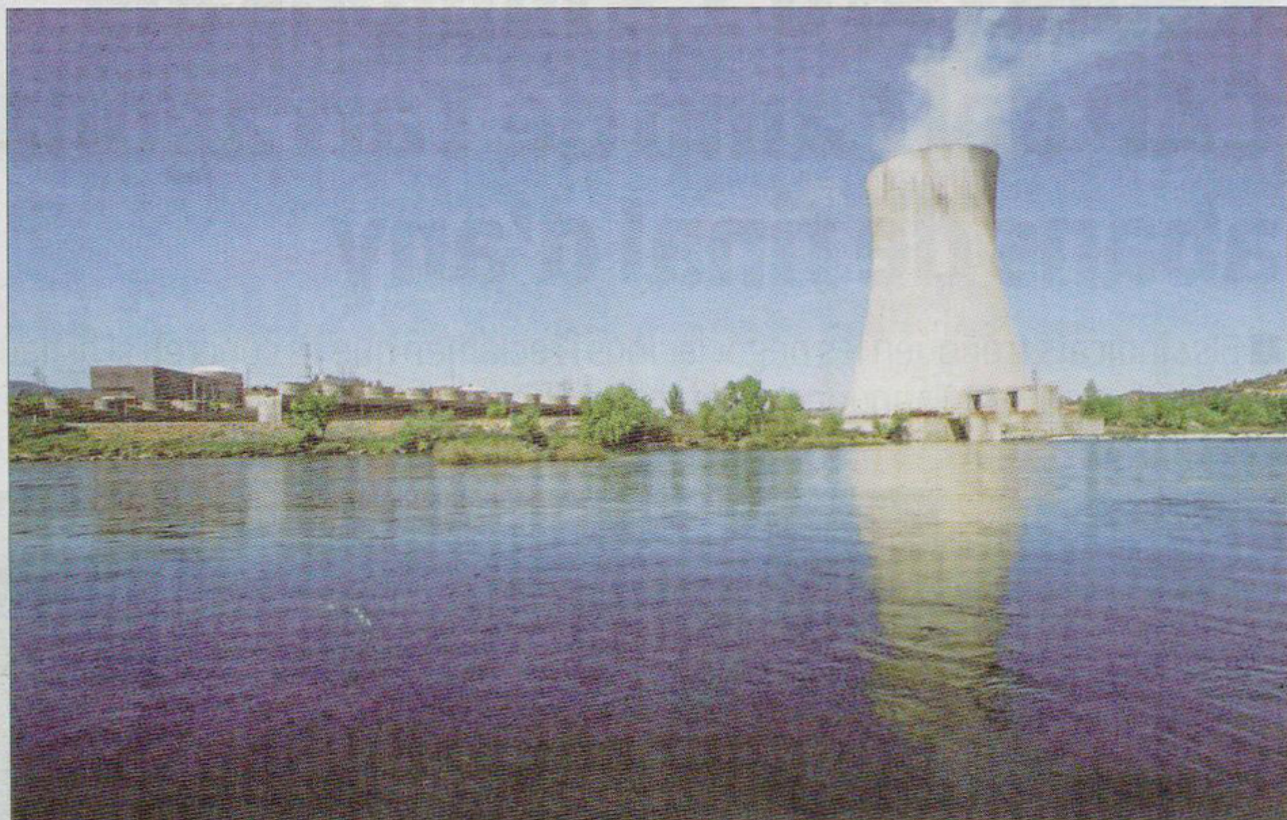

La central d'Ascó vista des del riu ■ TJERK VAN DER MEULEN

I entre 100 batalles, la d'Ascó

la de Vandellòs i l'Ametlla de Mar –i tantes altres arreu del territori peninsular, on el darrer franquisme volia construir més d'una vintena de centrals nuclears–, com pot llegir-se en el llibre *Ecología* (100 batalles). *Medio ambiente y sociedad en la España reciente* (Biblioteca Nueva, Madrid) que el seu autor, Pedro Costa Morata (Águilas, Múrcia, 1947), enginyer, periodista, sociòleg i professor universitari, presenta demà a Tortosa (19.30 h, a la biblioteca Marcel·lí Domingo).

I és que els vells *rockers* de la samba antinuclear sempre tornen, amb més anys i fatigues a les espatlles, però amb més fidelitat, si això és possible, a unes conviccions d'humanisme integral (justícia social, llibertat responsable i tecnologies sostenibles) que ja van desvetllar-se poderoses en els inicis del seu camí professional i polític.

De tot això fa gairebé quaranta anys, que és l'itinerari que Pedro Costa ens relata en aquest volum enciclopèdic –èpic, líric i dramàtic– que és la seva *Ecología*, talment la *Ilíada* homèrica del pas del segle XX al XXI, que reproduïx les històriques i ancestrals batalles d'una humanitat –la de *La pell de brau*, en aquest cas– per la llibertat i la decència. El llibre és una requisitòria amb tota regla al frau social que va representar la transformació inicial d'una anhelada democràcia en una plutocràcia (política, financera i energètica), incontrolable i dominada per poders obscurs, concentrats i, al capdavant, frívols en la seva criminal responsabilitat. L'autor no s'hi posa per poc: amb els detalls del que pot anar amb la cara ben alta, posa a caldo tota l'escala jeràrquica –tan plena de gallinassa– del nostre poder: dels màxims representants de

les finances a les direccions dels partits, del selecte grup elèctric a l'últim *mandongo* provincial i, en fi, de la caterva judicial a una altra tan perillosa com aquesta, la tecnocràtica i funcional, que Costa Morata coneix tan bé per haver-la tractat en alguns dels seus períodes.

El seu cas –entre pocs– resulta atípic perquè, contràriament a la majoria del seu ram, tecnòlegs industrials amb vocació política, que van passar de l'antifranquisme a una posició acomodada, ell va fer a l'inrevés: del confort de la seva professió d'enginyer (justament en el camp nuclear) derivà cap a la intemperie de la denúncia, formulada ja en 1974, un cop vist el que suposava *Nuclearizar España*, tal com va titular el seu primer llibre, dos anys més tard. La seva transició política va ser la de tecnòcrata a ecologista. I això sí que és, gairebé, un miracle.